

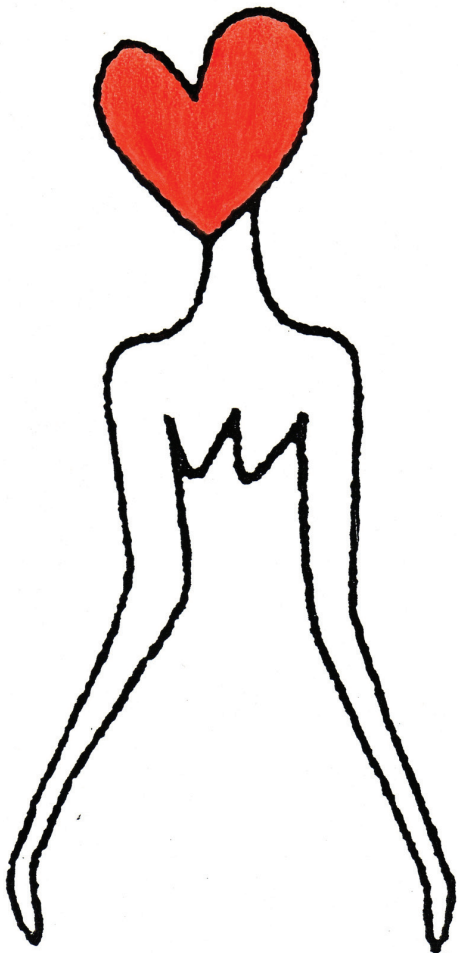
Er was alleen maar dat. De
regen en een mond. Twee
lippen en een tong. En dat
jouw hand de mijne zocht
en vond.

Ik wou de bomen
en het hout
de planken om
een huis te bouwen
en toch het ruisen
van de wind
nog horen
en hoe de takken en
de twijgen spraken

Ik wou verdwalen
in het bos
en toch de weg
naar jou nog vinden

Voor jou
wou ik de zee zijn
en de boot

Zo zwart als op de foto is mijn schaduw niet
die houdt zich rustig in gezelschap die kent
de regels van wanneer het mag en wanneer
niet om al die duisternis aan anderen te tonen.

De algen in het water zijn niet meer
dan planten – tot je doorheen het groen
de lucht niet langer ziet. Als je maar nooit
lang stil zit dan zie je al die dieren niet

de hagedissen tussen stenen de schrijverjes
de eenden in het riet de kreeftjes in het lage
water. Je roept maar wat – zoals de rest,
wat holle frasen – en je hoort de vogels niet

je denkt niet eens aan hoe je ze verjaagt
met je gemolenwiek. Je weet gewoon niet
dat ze er ook kunnen zijn. Zal ik met woorden
spreken of geloof je me bij voorbaat niet?

© 2011 Johanna Pas (te(k)st) & Geert Pas (tekening)
www.johannapas.be

Een uitgave van www.woordwasdraad.be

© tekening: Geert Pas
© gedicht: Johanna Pas • www.johannapas.be

Uitgeverij 't Verschil Minderbroedersrui 33 - 2000 Antwerpen - België

© 2011 Johanna Pas (te(k)st) & Geert Pas (tekening)
www.johannapas.be

Een uitgave van www.woordwasdraad.be

© tekeningen: Geert Pas

Uitgeverij 't Verschil Minderbroedersrui 33 - 2000 Antwerpen - België